Ιγνάτιος Σηλυβρίας ὁ Χορτασμένος.

« Μεταξύ των ρητορικών συγγραφέων γράφει ο — Νέος Ἑλληνο-
των Βυζαντινών τάσσει ο κ. Krumbacher μνήμων.
(Geschichte der Byzantinischen Litteratur 1907.
σ. 452) και τον Ιγνάτιον Χορτασμένον λέγων Τεύχος Δ' σελ.
περί αυτού τάδε· « [illegible] αγνοούμεν τα κατά 484-5
τον βίον και τον χρόνον καθ' ον ήκμαζε, γράψας
υπομνήματα εις τα Προγυμνάσματα του Αφθο-
νίου, ευρισκόμενα π. χ. εν τω Λαυρεντιανώ κώ-
δικι της Φλωρεντίας 58 φ. 1 κ. ε. Πρβλ. τα σημει-
ώματα τα εκδ. Vitelli εν Studi ital. di filol.
classica Τομ. Δ' (1894) σ. 508, 570 »

Περί τούτου του Ιγνατίου Χορτασμένου δυνάμε-
θα διά τινων συνδυασμών να παράσχω-
μεν ολίγας τινάς διασαφούσας ακριβέστερον
τα κατ' αυτόν. Και πρώτον ήτο ο αυτός προς
τον ανώνυμον Χορτασμένον, ού ο Boissonade (A-
necdota graeca Τομ. Ε' σ. 354 κ. ε.) εξέδωκεν
εκ του Παρισινού κώδικος 1270 την κομψήν
πραγματείαν την επιγραφομένην « Πώς δια-
κρίνομεν ορθώς τα γραφόμενα εν βιβλίοις των
γραμματικών στίχους, του Σηλυβρίας, ήγουν του
Χορτασμένου » Το δε όνομα Χορτασμένου
εν τη επιγραφή της πραγματείας ταύτης προ-

ἦλθεν ἐκ παρανοήσεως τοῦ ἀληθοῦς ὀνόματος. Χορθασμένου ἕνεκα τῆς παλαιογραφικῆς ὁμοιότητος πρὸς αὐτήν, εἰς ἣν ἠδύνατο ἐκληφθῆναι (;) τῶν ἐν συνδυασμῷ γραμμάτων εν, ὡς παρατηροῦμεν καὶ ἀλλαχοῦ ἐν κώδιξι τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος. Ἰδὲ π.χ. ἐν τῷ τοῦ Ἰωάννου Ἀργυροπούλου ἀνεκδότῳ Βασιλικῷ πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνον τὸν Παλαιολόγον (Σπ. Λάμπρου ἐκδιδομένων ὑπὸ ... Ἀργυροπούλεια (;) σ. 41 στ. 2) τὴν λέξιν ἀνειμένη τῶν κωδίκων Vaticanus graecus 1089, Ambrosianus M. 41 sup. καὶ Matritensis 115 (4636) γραφομένην ἀνειμένη ἐν τοῖς Παρισινοῖς 817 καὶ 1191.

Ἐπομένως ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ Χορθασμένος τῆς Παρισινῆς βιβλιοθήκης εἶναι ὁ αὐτὸς καὶ ὁ Ἰγνάτιος Χορθασμένος τῆς Μαρκιανῆς, ὅστις ἦτο ἐπίσκοπος Σηλυβρίας. Τὸν αὐτὸν δὲ πρέπει βεβαίως νὰ ταυτίσωμεν πρὸς τὸν Ἰγνάτιον Σηλυβρίας ἐκεῖνον τὸν κατὰ τὸν Lequien (Oriens Christianus τομ. Α΄ σ. 1139) γράψαντα βίον τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ τῆς ἁγίας Ἑλένης, σωζόμενον ἐν τῷ κώδικι 19 τῶν ἐκ τῆς βιβλιοθήκης τοῦ πάπα Πίου Β΄ περιελθόντων εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ Βατικανοῦ.

Ἀλλὰ κατὰ τίνα αἰῶνα ἦτο ὁ Ἰγνάτιος Χορθασμένος μητροπολίτης Σηλυβρίας; ὁ μὲν Boissonade

(ἰδὲ ἀν. σημ.*) περὶ τοῦ παραγνωρισθέντος Χορτασμένου Σηλυβρίας ποιούμενος λόγον λέγει· Selymbriae urbis illum episcopum Chorasmium, quae aetate fuerit, ignoro. Sed recentissimum esse qui dixerit, a vero non aberrabit. Ὁ δὲ Lequien (ἰδὲ ἀν.) γράφει περὶ τοῦ Ἰγνατίου Σηλυβρίας, quem saeculo proinde decimo quarto vel decimo quinto adultum se disse oportet. Ὅθεν δὲ φαίνεται ἡ ἄγνοια τοῦ [illegible] καθ' ἣν ὁ Ἰγνάτιος ὑπῆρξεν ἀρχιεπίσκοπος Σηλυβρίας τὸ πρῶτον ἥμισυ τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος. Καὶ δὴ εἰς αὐτὸν ὑπολαμβάνω ἀναφερομένην μίαν τῶν ἐν Vaticanus graecus [illegible] ἐπιστολῶν Ἰσιδώρου Ἱερομονάχου, ἥτις φαίνεται ἀναμφηρίστως ὁ ὕστερα γενόμενος Μονεμβασίας. Ἐστὶ δὲ αὕτη ἡ τετάρτη τῶν ἐν τῷ κώδικι σειρᾷ ἐπιστολῶν τοῦ Ἰσιδώρου καὶ ἐπιγράφεται Τῷ Χορτασμένῳ. Καὶ γράφει μὲν αὐτὸν ὁ Ἰσίδωρος ἐκ τῆς τοῦ Πέλοπος, οὔτε μὲν οὐ πολὺ τῆς ὑμετέρας ἀφεστηκυίας πόλεως, οὕτω δὲ καὶ τῶν οἰκητόρων ἑκατέρας παρ' ἀλλήλους συνεχῶς ἀφικνουμένων, παρασιωπᾶσθαι δ' ὅμως τὰ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σιωπῇ. Εἰ δὲ τὸ ἔξω χωρὶς τῆς ἐπιστολῆς δηλοῦται ἡ [illegible] τοῦ Χορτασμένου. Ὅτι δὲ τοίνυν μεθ' ἡμῶν αὐτὸν ἐν τοῖς γράμματα

(Σημ. Ἀντ.
Ἰσίδωρος ὁ ἱερομόναχος πιθανὸν νὰ ἦναι ὁ ἔπειτα τῆς Ρωσσίας [illegible].

πέμπουσιν, οὐ κακῶς μέν, ὅτι ὅπου δὲ ἐρωτικὰ ψυχῆς,
πόσαν αὐτὸς ἔχει ἀπολογίαν, καὶ συχνοὶ δυνάμενοι
πέμπειν καὶ μακρότερα μὲν ἢ συχνά, κάλλιον
δὲ μᾶλλον ἢ μακρά. Γράφε τοίνυν, ὅτι τὸ κάλλιστον
τῶν ἐπιστολῶν εὐφραίνειν ἡμᾶς· ὅτι δὲ οὐκ ὀλίγας
ταύτας ἡμῖν διεπράξαντο, ἣν ἔνθα τῶν καλλί-
στων ἡγούμεθα». Ὅτι δὲ ὁ Ἰγνάτιος Χορτασμέ-
νος ἔζη ἀρχομένης τῆς ιε' αἰῶνος ἐξάγεται ἐκ
τῆς σημειώσεως τῆς Βατικανῆς κώδικος Regi-
nae Suecorum 6, ὅτι τῷ 1446 ἀνῆκεν εἰς τὸν
Δημήτριον Λεοντάριν· ἴδε Νέον Ἑλληνομνή-
μονα τομ. Δ. σ. 313 κ.ε.»